

FOLK OG LAND

NR. 2, 24. ÅRGANG

LØRDAG 25. JANUAR 1975

LØSSALG KR. 3,—

Søkelys på de røde

ÅSATOR:

Står vi foran ressurskrigen?

Når knappheten melder seg for alvor, vil det snarere bli kamp om ressursene enn en rettferdig fordeling av dem

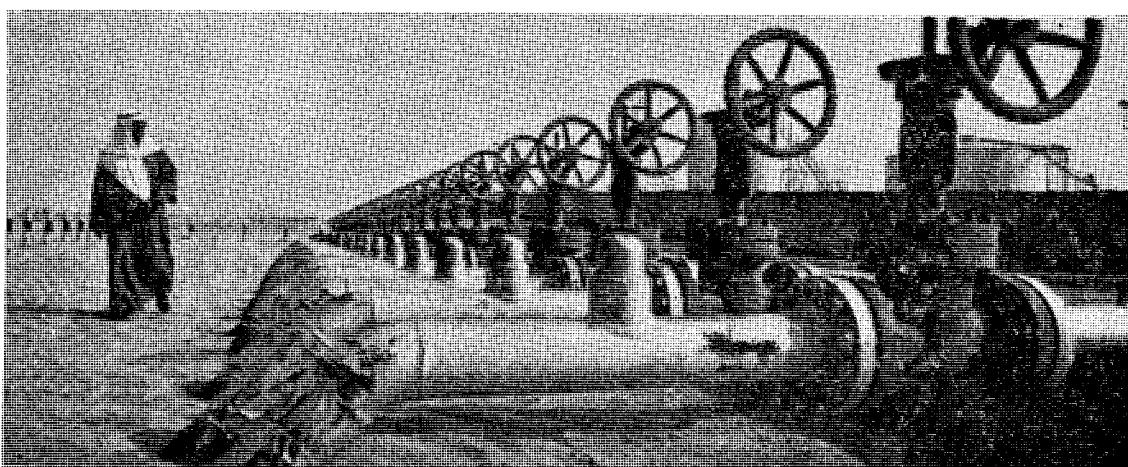
I et tilfeldig nummer av «Friheten» og ett av «Orientering» har vi målt opp hva disse røde blader får i støtte fra det offentlige i form av annonser. I «Friheten» dreide det seg i det ene nummeret om ca. 6.500 spaltemillimeter til en verdi av kr. 9.700,—, mens «Orientering» gjør det enda skarpere med 7.230 mm og kr. 13.730,—. Hvis dette er et gjennomsnitt, støtter vi skattyttere «Friheten» med en halv million og «Orientering» med bortimot kr. 800.000,— pr. år. Så det er tydelig at det gir god profit å være venstreekstremister i dette land.

Riktig nok ble slike temaer som «energiproblemer», «ernæringsproblemer», «overbefolning» etc. mer og mer påtrengende med tiden, men den jevne mann hadde nok med sitt og enset dem knapt. Men så kom oljekrisen — og siden da er det blitt comme il faut å tale om «kriser» overalt. Nu opptar de alle og enhver.

Sentralt i denne «krise-problematikken» står to mangler: nemlig mangelen på mat og mangelen på råstoff. Og der er situasjonen ofte slik, at de som har det ene, mangler det andre og vice versa.

Et typisk eksempel er Japan. Landet er en av verdens industrigiganter, men mangler i stor grad råstoff, som det henter fra hele verden: jern fra Australia, kull fra USA, olje fra Midtøsten og kobber fra Afrika. Til gjengjeld sprer dets industri ut enorme mengder varer til alle verdens land som betaling for råvarene og til innkjøp av bl.a. mat til egen befolkning. At den utgjør omkring 100 millioner mennesker på et areal tilsvarende Norges, kan være et problem for seg — i allfall kompliserer det forholdet. Med hele sin eksistens basert på import av viktige råstoff, er Japan meget sårbar og ville uten videre bryte sammen økonomisk hvis det ble rammet av en blokkade eller embargo.

Det moderne Japan har dessuten ingen muligheter for å gi et militært svar på en økonomisk krigserklæring. Det har derimot supermaktene, og de ville ikke betenke seg på å bruke dem. En bekreftelse på det, er Kissingers uttalelse nylig,

Olje — alle er avhengige av den, men hvem har «rett» til å disponere over kildene?

om at USA om nødvendig ville sette inn sine militære styrker for å sikre oljekildene i Midtøsten. Det er liten grunn til å tyile på alvor i dette utsagn.

Det ligger nesten noe sialistisk i dette, at det er verden, og den brukes for å umoralsk og forbrytersk og rettferdiggjøre egne aksjonsgrupper med en ressurs, hvis ner der hvor mer ekstreme det er noen andre som har behov for den. Men tanke-

(Forts. side 8)

Ellers er «Friheten» i meget slett lune fordi kineserkommunistene i AKP(m-l) har demonstrert mot det sovjetrussiske flåtebesøk i Oslo. Bladet anbefaler AKP(m-l) å gå i forbund med Unge Høyre og ALP's «hundegutter». Så får vi kanskje en «Rød-blå Valgallianse» ved neste valg».

I det hele tatt er ikke alt rosenrødt på ytterste venstre fløy. NKP's landsstyre og tallrike innsendere i «Friheten» forlanger at SV skal være et klart marxist-leninistisk parti. Det er betingelsen for at NKP skal gå med. I «Orientering» svarer en Hans Ebbing at «marxismen-leninismen ikke er forbundet med den norske arbeiderklassens kollektive erfaringer i tilstrekkelig grad, (og) at det derfor blir vanskelig å omsette marxismen-leninismen i politisk praksis». Det er nessten som vi skulle sagt det selv.

Falk

**FOLK OG LAND —
DET NASJONALE OPPOSISI-
SJONSORGAN**

Nå er også Trotsky blitt helgen

Yngvar Ustvedt og Gyldendal skjønnmaler storterroristen

I 1936 bløffet noen NS-ungdommer seg inn i huset hos redaktør Knudsen ved Hønefoss, der Leo Trotsky på den tid bodde. Slik skaffet de beviser for at den røde hærs tidligere sjef fortsatt arbeidet for sin verdensrevolusjon. Det hadde han ikke lov til ifølge oppholds-tillatelsen, og han ble derfor først internert i Hurum og deretter forvist. Senere

minister Jonas Lie bragte ham over til Mexico, der han i 1949 ble myrdet av en av Stalins lakeier.

Det er et typisk trekk i

AV FALK

Leo Bronstein Trotsky.

tiden at mens vår norske folkehelt Amundsen skal trekkes ned i sølen, blir verdensrevolusjonens profet og storterroristen Trotsky forherliget.

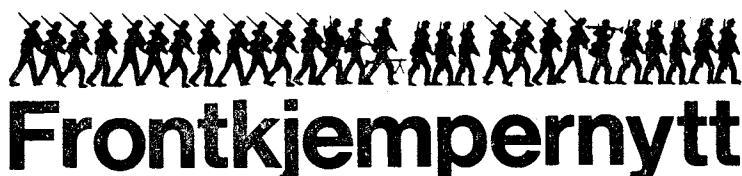
På Gyldendal (selvfølgelig!) har Yngvar Ustvedt gitt ut en bok, «Verdensrevolusjonen på Hønefoss», der ikke bare NS-ungdommene fra dengang, men også regjeringen, blir fratatt all ære og anständighet. Trotsky derimot er den forfulgte uskyldighet som bare kjempet for «et positivt, sosialistisk ideal: en eller annen gang måtte det lykkes for arbeidsfolk rundt om i verden å forene seg og skape et globalt sammenhengende

samfunn». Det er Ustvedts måte å beskrive verdensrevolusjonen og et totalt rødt skrekkelige på.

Også tidligere har kommunistiske medløpere prøvet å male Trotsky uskyldshvit og ren. Vidkun Quisling, som kjente det røde velde ut og inn, sier om dette:

«Det oppstod en venstre-opposisjon i partiet, ledet av Trotsky, som ville at bøndene skulle kverkes igjen, hurtig og grundig. I utlandet, og delvis også i Russland, er man ofte av den oppfatning at Trotsky forfektet et mer moderat standpunkt enn den ledende bolsjevikfraksjon. Det er en misforståelse, formentlig fremkalt av det bare faktum at han var i opposisjon.»

Mener kanskje Ustvedt at også det å kverke norske bønder er i overensstemmelse med «et positivt, sosialistisk ideal»?

Frontkjemperrytt «- lydige mod Eders befalinger»!

Tale ved indvielsen af mindelunden
ved Kongensbro den 25. sept. 1971

Av de danske frivillige, som deltok på østfronten under Den 2. VK, ble 5000 igjen på slagmarken. De har fått sin minnelund ved Kongensbro i Danmark. Den ble innviet i september 1971 og begivenheten omtalt i F. og L. noe senere. Pouls Sommer's innvielsestale, som vi har fått oversendt fra Danmark, synes vi er så fremragende at vi har funnet det riktig å gjengi den her.

Vi mødes i dag her midt i en kun en negativ og også Jyllands hjerte for at minnes vore døde kammerater, som faldt i den store krig om Europas skæbne.

De fleste af disse tapre danske mænd fandt deres grav fjernt fra Danmarks strande. De faldt med våben i hånd i Finlands skove, på Ruslands stepper, i Kaukasus bjerge, på Balkan, i Polen eller i den sidste kamp om et sonderskudt Berlin.

Men vi mindes også dem, der mødte deres skæbne i vort eget land. Også de var medkæmpere i det store opgør — de som segnede på gade eller vej, i Danmarks byer, i deres hjem eller på deres arbejdsplads, ramt af morderugler affyret fra baghold af landsmænd, der var forført til at mene — eller dog påstod, de mente — dermed at tjene Danmarks sag

Når jeg anfører kampen mod Bolchevismen som den fællesnævner, der bragte tusinder af danske til at melde sig frivilligt til krigstjeneste, vel vidende at der ville kræves afsavn og tunge ofre af hver enkelt, måske lemlæstelse eller død, så er dette kun delvis sandheden. Det

(Forts. side 6)

Minneplaten over de danske falne, slik den så ut før motstandsdanskene tok hånd om den

LUCIFER:

Churchill-monument i Norge Tanker ved et 100-års jubileum

I 1945 reiste man ved Skansen i Oslo et monument over den amerikanske president F. D. Roosevelt. Hvis man på den tiden også hadde satt opp et over Winston Churchill, ville det i allfall ha vært mulig å forklare det ut fra omstendighetene, selv om en rekke mennesker nok ville ha ristet på hodet også da.

Idag, da begivenhetene er kommet litt på avstand, og de to nevnte demokratiske fiksstjerner i høy grad har tapt sin glans, synes det derfor enda merkeligere at man setter igang kronerulling for å ta igjen det forsømte. Med velkjent 1945-patos rykker Aftenposten ut og ber folk spytte i kassen for å få midler til et minnesmerke over den store redningsmannen som har be tydd så meget for Norge.

Man skal dukke dypt ned i norsk psyke for å finne en rasjonell forklaring på dette handlingssett. For sannelig later det til at en god del mennesker i dette land har bevart sine illusjoner. I skrivende stund har omtalte Akersgate-organ kvittert for over hundre tusen innkomne monument-kroner.

Tar man i betrakning hvilken retning bedømmelsen av denne gamle britiske imperialisten har tatt de senere år, kan man ikke være i tvil om hvordan den endelige dom vil bli når det gjelder Sir Winstons gjerninger i engelsk og europeisk historie. Allerede ved hans død kunne man høre kommentarer som at nu ble ikke bare en engelsk imperialist begravet, men hele det engelske imperium. Og idag, under feiringen av hans 100-års dag, har vi endog sett ham offentlig omtalt som «massemorder».

Det er blitt sagt at en mann står og faller med sine mål. Om Churchills mål har han selv uttalt seg så tidlig som i 1899: «Å forbedre den britiske rasen er mitt livs politiske hovedmål

... ved siden av å holde nasjonen sterkt». Et blikk over til dagens England vil kunne fortelle mer enn ord om hvorvidt mannen realiserte noe av det. Han overtok dessuten et verdensrike, som — selv om det var medtatt etter årelatingen i Den 1. verdenskrig — ennå måtte sies å være på høyden av sin makt. Da han omsider forlot arenaen, etterlot han seg en skrothaug av et rike, som ironisk nok endog regnet seg som «seierherre». Idag er hele det engelske samfunn reduksert til Europas fattigkvarter.

Og så skal den «store»

Fra Churchills gravferd. For engelskmenn med et noe videre perspektiv, var det ikke bare imperiets siste imperialist, men også imperiet selv, som ble gravlagt ved nevnte anledning

Sir Winston beæres med et monument.

Jobben som gallionsfigur for nevnte forening av bakspillere var midt i blinken for en mann som Churchill. Fra da av var lønnlige krefter i sving overalt hvor det var mulig å legge hindringer i veien for det nye Tyskland. Da arbeidet var kronet med hell i 1939 og krigsflammene etter luet over europeisk jord, kunne Churchill triumferende konstatere: «Dette er en engelsk krig, og hensikten med den er å ødelegge Tyskland».

Den tyske aksjonen mot Danmark og Norge i 1940 karakteriserte Churchill som «den skjebnesvangre tabbe, som vi har provosert vår dødsfiende til å begå». Slik bedømmer han den selv, han som i Norge holdes frem som «rednings-

(Forts. side 6)

Definisjon:

Funksjonalisme, står det i vårt uoffisielle leksikon, er et uttrykk for arkitektonisk nakenkultur.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSM

MENE TEKEL

Når dette skrives, er vi godt inne i året 1975, og tusenvis av avis-skribenter er for lengst ferdige med sine nyttårsbetraktninger over hva mon 1975 vil bringe.

Vi kan sjeldent huske at det i de grader har vært så nedslående og gjennomgående pessimistisk lesning som nettopp i år. Det er selvfølgelig det økonomiske som er utgangspunktet, og de mange kommentarer bekrefter i grunnen bare hva vi tidligere har skrevet i F. og L.; demokratiet har mistet både oversikten og styringen.

David Rockefeller, sjef for en av verdens største banker, sier at den økonomiske situasjonen er «very alarming», og fra Tyskland heter det at de siste bankfallitter peker i retning av et nytt krakk a la 1931. I England frykter man at Europa skal samle seg under en ny diktator, som vil stille seg fiendtlig både overfor England og USA.

De borgerlige demokratene frykter store røde fremganger på grunn av det almenpolitiske «glipp», de røde frykter «forverra kå» på grunn av monopolkapitalistiske tilstramninger, og — begge frykter de «fascismen» og en ny sterk mann.

Referanser til Hitler og Mussolini er da også blitt legio i ethvert massemedium. Man advarer oss; hvis vi ikke passer på, kan det godt komme til å skje igjen! Det er som den digre, velfødde, demokratiske mammaen hever pekefingeren og sier: — Du får ikke lov til å leke med den gutten!

Den avdankede bundeskansler Willy Brandt roper også sitt varsko. Et desillusjonert, frustrert folk i utryghet, sier han, vil lett komme til å høre på en demagog, som overforenkle problemene, presenterer dem i følelsesladede vendinger og lover hurtige, smertefrie løsninger. Underforstått: det var slik Hitler gikk frem.

Personlig synes vi disse ordene passer bedre på demokratene selv. Hitlers «forenkling» besto i å finne frem til det vesentlige i flokene — derfor lykkes det ham også å løse de mest overhengende spørsmål i datidens Tyskland. Demokratene derimot er tilsynelatende ute av stand til å se poengene, så av den relativt enkle verden de overtok i 1945 har de nu skapt et virvar ingen lenger øyner slutten på. Istedentfor forenkling driver de forkludging.

Blandt tidens såkalte eksperter og «statsmenn» forøvrig er det da også en utbredt oppfatning, at problemene idag er blitt for store og innfløkte til at noen enkelt regjering kan løse dem. De er overnasjonale og trenger internasjonalt samarbeide og felles offer for å kunne løses. Dessverre finnes det ikke det ringeste tegn til at dette er underveis. Internasjonalismens galehus nummer en, FN, er fullstendig impotent og har mer enn nok med å samle sammen kollekten. Det er praktisk talt ikke lenger med hverken i avisspalter eller der hvor vesentlige politiske avgjørelser fattes.

Om alle kommentatorers bekymring skulle være berettiget, og utviklingen skulle lede henimot demokratiet finale, burde man vel egentlig være glad til — selv om det skulle innebære noen trange overgangstider. La oss i allfall for all del slippe å høre om igjen de falske paroler om at vi må kjempe for å gjøre verden trygg for demokratiet, som det så ofte heter. Vi trodde det var demokratiet, som skulle gjøre verden trygg for oss. Demokratiet har skuffet i enhver henseende.

Det er for mange allerede, som har dødd for demokratiet. Det er på tide at demokratiet dør for oss.

Det er INDIVIDET — ikke «massene» som former historien

Et oppgjør med sosialistisk historieskriving

Noen sosialister har skrevet en lærebok som skal gi våre barn «et helt nytt syn på historien». Nå er jo det egentlig ikke noe nytt. Norsk historieskriving og norske lærebøker er allerede sterkt påvirket av menn som Edvard Bull og Halvdan Koht, og særlig den første var flink til å vri tolkningen av historiske fakta i sosialistisk retning. Det var allikevel ingen ting mot hva dagens røde «historieskrivere» presterer — hos dem er propaganda langt viktigere enn hva historien egentlig forteller.

Ved siden av å skildre hvordan «vanlig folk» har hatt det gjennom tidene, bygger det nye «historiesyn» på den oppfatning at det er massene som har bygget verden, mens herrene har snytt dem for fruktene av deres slit.

At våre historiebøker har talt litt vel mye om konger og andre herremenn, er de fleste enig i, men derfra til å gjøre «massene» til den skapende kraft i historien, det er et meget langt sprang. Masser kan riktignok øve innflytelse ved å rive ned og ødelegge, men skape, det er det bare individet som gjør.

Vår egen historie fra Svartedauen til i dag kan lære oss mye om dette. Det meste av denne tiden frem til for bare få tiår siden, levet det norske folk i temmelig kummerlige kå. Det er imidlertid ikke riktig, som sosialistene sier, at dette skyldtes at den store masse ble utnyttet av noen få, som levet herrens glade dager. Selvfølgelig hadde noen det bedre enn andre, men det var i virkeligheten av meget liten betydning.

Selv de «bedrestilte» levet for det meste på en måte som et moderne menneske neppe ville finne tilfredsstilende, og selv om man hadde jevnet ut alle forskjeller, ville det knapt blitt bedre for noen. Sannheten er at det ikke var så meget å fordele at alle kunne få det noenlunde bra.

Hva var årsaken eller årsakene til dette? Jo, at det etter borgerkrieg og pest var uår på menn som ville og kunne noe. Når vårt folk etterhvert våknet til liv og bedre kå, var det enkeltmenn vi hadde å takke for det.

Det begynte med de såkalte bygdebekrivere, pre-

ster som hadde vært ute i den velsignede poteten, men som i det hele tatt spredte opplysning om hvordan folk kunne bedre sine kå.

Vi kjenner de sosialistiske innvendinger: Bortsett fra poteprestene, kanskje, var alle de som satte handel og produksjon igang, bare ute etter profit for seg selv, og den skaffet de seg ved å plage, pine og utnytte andre.

I all enkelhet kan det bare sies at denne historiske utleining er en lodret historisk løgn. Om noen av disse foregangsmenn, og mange andre som her ikke er nevnt, greide å bli velstående etter datidens mål, så spilte det en uhyre liten rolle i forhold til den totale vekst i velstand som deres virksomhet skapte, og som etterhvert har gjort Norge til et av de rikeste land i verden.

I en kort artikkel som dette, er det bare de mest iøynefallende ting som kan nevnes, men i virkeligheten er det tusener på tusener av enkeltindividet som ved initiativ, oppfinnsomhet og innsats har bragt oss fremover og oppover. Enhver som på det ene eller annet vis gjør mer enn han er nødt til, og særlig de som finner nye veier, er med på å bygge en bedre verden. Men det er alltid individer som gjør dette, aldri et kollektiv eller en anonym masse.

Skal verden kunne løse sine problemer, skal vi kunne gjøre den til et bedre sted å være, må alle som kan og vil yte noe ekstra, få mulighet og frihet til å gjøre det. Hugger vi hodet av enhver som prøver å stikke hodet over hopen, da må vi gi opp alt håp om en bedre fremtid for oss og våre barn.

Balder

KRIGEN SOM VEDVARER

Her hjemme på bjerget sinne, leser vi i avisene — i allfall når man ser bort fra grunn av 1940-krigen, som man vil ha det til at «fortsatte» selv etter at man hadde undertegnet kapitulasjonsavtalen. I Vietnam har man det på mange måter verre — der fortsetter krigen de facto trass i at man stadig understreker at den er avsluttet, dvs. etter at «året» ble det drept over 50 000 mennesker i Vietnam. Vi sier ikke noe om at Kissinger & Co. hadde sørget for fred. Ett år etter at «freden» inntrådte, raser singer ikke turde møte opp krigen blodigere enn noen for å hente sin «freds»-pris.

De som har litt ekstra, må få lov til å utfolde seg

HALLGEIR HORDE:

En nordisk rikssamling -

Hverken drøm eller umulighet, men en nødvendighet

Signaturen «H. Bj.» (F. og L. 1/75) synes at tanken om et nordisk forbund er virkelighetsfjern, og kaller dens foretredere for drømmere. Efter å ha lest hans utførelser, får man inntrykk av at det H. Bj. selv tror mest på, er selve umuligheten i det. Innerst inne kunne han nok forestille seg at det ville være fordelaktig, men — som sagt — det er jo en umulighet, og da så!

Noen virkelig forklaring på hvorfor det skulle være umulig, gir han ikke. Han begrenser seg til å nevne enkelte historiske eksempler på hvordan nordboene har vært i krig med hverandre og hvordan de tidvis har utbredt seg på bekostning av hverandre. Dette beviser imidlertid intet om hvorvidt en nordisk rikssamling er mulig eller ikke. Det forteller at vi her nord nok ikke i tide forsto betydningen av å forene oss i en tid da nasjonal integrasjon pågikk for fullt ute i Europa. Historisk sett har vi sannlig fått svi for det, senest under Finnlands-krigen og okkupasjonen av Danmark og Norge.

Selvsagt har forholdet sine forklaringer — de skyldes bare ikke, som W. Bj. hevder, at det var umulig og en virkelighetsfjern drøm. En viktig årsak er trolig at vi i Norden aldri har fått en sterk nok politisk organisasjon til å ta saken opp. Tanken har med andre ord aldri vært skikkelig ideologisk gjennomarbeidet. Dette kan muligens igjen skyldes at vi på området politisk filosofi nærmest har vært analfabeter.

En annen, sterkt medvirkende årsak til at vi ikke har lykkes, er at et samlet Norden ikke ble tålt av stormaktene. Dette ytre press, sammen med vår egen indre svakhet, gjorde det lett å forhindre det. Der finnes nok andre faktorer, som også har spilt en rolle, men vi skal for korthets skyld utelate dem her.

Selvsagt har det vært slik, at gjennomførelsen av en nordisk rikssamling til visse tider har vært vanskeligere enn til andre tider. I dag, da Norden er fullstendig splittet, med Danmark og Norge bundet til USA og Finland bundet til Sovjetunionen, kan man kanskje endog forsøke uttrykket «umulig». Da det ble klart at Solsje-nitsyns bok «Arkipelag Gu-Men slike tilstander er ikke lag» skulle utgis på islandsk,

evigvarende. Selv stormaktene har sine svakhetsperioder, da det kan være gunstig å gå til aksjon.

Men da er det en forutsetning at nordboene er ideologisk motivert og politisk oppdratt på forhånd. Hittil har de fleste fremstøtene henimot nordisk enhet kommet til helt forkjærte tider, da gjennomførelsen av ideen var vanskeligst mulig. Det er for sent å begynne med improvisasjoner når Stalins hærmasser ruller over finskegrensen (1940), når Danmark kommer i krig med Preussen (1864) eller når halve Norden er besatt av hver sin supermakt. Hadde man endog bygget videre på ideen etter at krigshandlingen var innstilt, men da fikk også samlingsbestrebelsene som oftest en brå død.

Riksformennelsen må bygges opp i fred og på et skikkelig idemessig grunnlag. Siden kan den stå sin prøve i krig. Hvis den holder da, vil den sannsynligvis være evig. Vi har ennu ikke møtt en eneste norbo, som ikke har følt seg besnæret av tanken, når han først har fått den presentert.

Som grunnlag for en «folkbevegelse» burde Norden-ideen derfor være ypperlig. La oss få se en Norden-bevegelse med felles symboler og et klart siktemål, så skal vi sette stort på at den får vind i seilene.

At den i sitt vesen måtte bli «nasjonalistisk» er vel neppe til å unngå. Derfor heter det idag at ideen er en «umulighet», den passer ikke inn i krammet til den nuværende verdensmakter. Og da det er de som bestemmer hva slags personell,

som skal «styre» i de nordiske land, er det ganske forståelig at vi ikke har avansert lenger enn til samtalesummet Nordisk Råd. Der har man jo nærmest programfestet at det ikke skal dreie seg om nordisk samling! For det er jo en «umulighet». Hvordan de samme herrer kan tro på europeisk integrasjon En verden, og afrikansk «assosiering» med Europa, kan man saktens lure på.

Det er på sin plass i denne forbindelse å nevne, at dansker, nordmenn og sveringer ikke er tre forskjellige folk, men ett og det samme. Dette til tross for at det er store innbyrdes forskjeller fra landsdel til landsdel. Og de største er slett ikke alltid over riksgrænsene. For en norsk østlending kan det undertiden føles som om det er en større avstand til enkelte norske vestlendinger enn f.eks. til svenske værlendinger. Hvis slike bestraktninger skulle være avgjørende, burde Norden kanskje heller deles i flere stater enn gå sammen i én. Den som hevder slikt, har ikke forstått hva det dreier seg om.

Når folkegrupper har funnet det nødvendig å stå sammen, har grunnen nesten utelukkende vært hensynet til egen fortsatt beståen. For Nordens vedkommende er dets historiske avsondretethet nu brukt, og dets folk trues av det som tyskerne kaller «Überfremding». I politisk bevisstløshet og hver for seg vil de kanskje forsvinne. Sammen har de ennu en sjanse. Men ingenting er gratis. I dette tilfelle er pris en politisk arbeide og ideologisk oppvåkning.

UTROLIG

Island er på sett og vis med i NATO — selv om landet ikke selv har noen forsvarsmakt. Islendingene har med andre ord valgt side og er dermed også automatisk kommet med i den propagandakrigen, som setter rammen rundt supermarktkonflikten. Som NATO-land skulle Island altså holde den tonen som ville være overensstemmende med den kalde krigenes hjertelighet til enhver tid. Men hva skjer? Da det ble klart at Solsje-

nitsyns bok «Arkipelag Gu-Men slike tilstander er ikke lag» skulle utgis på islandsk,

trakk plutselig oversetteren seg fra jobben. Årsaken var ifølge forleggeren, Sigurjon Sæmundsson, press fra sovjetisk hold. Er det islendingenes manglende tillit til NATO som kommer til uttrykk på denne måten, eller er det noen andre som dirigerer opinionen på sagaøya? Hva mon reaksjonen ville bli, dersom amerikanerne engang øvet «press» på islendingene for å få slutt på alle de anti-amerikanske trykksakene som ser dagens lys samme sted?

Hvorfor akkurat «nazisme»?

I USA er de politiske alternativene mange. I «White Power» argumenteres det for en av alternativene på denne måten:

Hva er det egentlig med disse «nazistene»?

Hva er det egentlig de vil?

Her er vi, en stille, hardt arbeidende, «pass dine egne saker» gjennomsnitts-person, som ikke ønsker noe Hitler-diktatur hvor andre forteller deg hvilken farge du skal ha på sokkene.

Vi vil ikke ha noe bråk med de sorte. Selvsagt liker vi ikke alt vi ser de sorte gjør, men vi har da ikke noe imot dem som folkegruppe. Ikke vil vi ikke oss noen hjelm eller uniform, eller bære slagord, slåss, eller

USA i de revolusjonære tider som vil komme

ALL MAKKT TIL FOLKET!

Hvis dette er et demokrati, som det til stadighet blir fortalt oss, da burde dette lands egentlige majoritet få styre: nemlig de hvite. Nasjonal-sosialistene vil gjøre slutt på den nåværende politiske svindel hvor de hvite deler sine stemmer 50-50, mens sorte, jøder og alle mulige andre minoriteter blir gitt tips gjennom spesielle kanaler om hvordan de skal stemme for å få valgt sin mann.

RASEMESSIG RETTFERDIGHET!

Hva slags «demokrati» eller hvilken form for «frihet» eksisterer når man med loven i hånd tvangsbusser hvite barn flere mil til storbyskolenes svarte ghettoer? Dette «busing» ble ene og alene skapt av jøden, Jack Greenberg. En ledende jurist innen «the National Association for the Advancement of Colored People»! Hele dette opplegget som smykker seg under fellestilten av «sivile rettigheter», er ledet av en styrtrik jøde ved navn Kivie Kaplan.

Nasjonal-sosialismen er den eneste politiske bevegelsen som har «tæl» nok til å opponere mot denne sinnsyke politikken. Resten av politikerne sitter som hypnotiserte høner foran de jødisk dominerte massemedia som tenker for dem. (Jøde-ne eier de tre store TV-selskapene, samt en stor del av alle avisene og lokale radio og TV-stasjoner).

Frykt er det eneste ord som dekker hva de såkalte ledere i denne nasjon føler overfor disse massemedia. De er redde for å bli stemplet som «rassister» om de motsetter seg slike ting som «busing».

ØKONOMISK RETTFERDIGHET!

Nasjonal-sosialistene vil sette en øyeblikkelig stopp for inflasjonen, som løser det arbeidende folk i en umulig situasjon av økte priser og lønnskrav. Inflasjonen er på ingen måte et uheldig utslag av vår velstand, men et planlagt og overlagt produkt av en regjering som forsøker å dekke sine utgifter ved å spy ut verdiløse papir-penger.

FORDEL VELSTANDEN!

Nasjonal-sosialismen vil gjøre slutt på det korrupte

(Forts. side 6)

Matt Koehl, som overtok ledelsen av den amerikanske NS-bevegelsen etter at stifteren, G. L. Rockwell var blitt myrdet

gasse jøder. Og vi vil på ingen måte ha noe med de menneskene som driver med slikt å gjøre!

Så hva med denne frykteleige gjengen av hakekorsbærende tyskere? For de er da tyskere, ikke sant? Vi begynner jo å høre mer og mer om disse etter som dagene går.

Hjem er de? En gjeng PR-gale mennesker, som morrer seg med å gjøre seg kjent ved å delta i heftige neve-kamper? Og hvorfor alt dette oppstyret om jødene?

Hva er det «nazistene» vil?

Vel, vil du tro det om vi sier at de vil akkurat det samme som deg? — Og en ting til forresten: «Nazistene» er tyskere, men også Ir-lendere, franskmenn, tsjekkere, russere, nordmenn og folk fra alle de andre ariske nasjonene!

Og de vil da heller ikke på noen måte ha noen til å diktere fargene på sine sokker. Og de ønsker ikke å gasse jøder! (Dette skjedde heller aldri!)

Her er hva «the National Socialists White People's Party» vil oppnå i dagens

BJARKE:

Tillid, disciplin og kultur

Ved vor Danmarks-redaktion

Under krigen fortaltes i København en anekdote om daværende borgmester Kaper og en højtstående tysk officer. Hvorvidt den er ganske pålidelig, kan der ikke garanteres for, men det fortelles, at en højtstående officer komplimenterede borgmester Kaper for den udmærkede og hurtige måde, hvorpå mørklægningen var blevet gennemført.

«Det kan man kalde disciplin,» sagde officeren. «Nei, Deres Excellence,» svarede Kaper, «det er ikke disciplin. Det er kultur!»

Skulle der være ironi i dette svar, så skyldes det trods alt en fundamental misforståelse, for disciplin er netop kultur.

De mennesker, der tænker som så, at disciplin er en reflekshandling, fremkaldt af strenge trusler, ved ikke, hvad man forstår ved sand disciplin. For selvfølgelig kan et folk, en gruppe eller et arbejdshold eller likemeget hvad, disciplineres, uden at disciplinens udtryk, er en refleks fremkaldt af frygt. Og det er netop det, vi nationalsocialister forstår ved disciplin: at en disciplineret optræden er et udtryk for kultur.

Men det er åbenbart, at liberalismens mænd ved disciplin forstår det modsatte, altså et udtryk for frygt, og

har derfor overalt søkt at bygge sin «disciplin» op på gensidig mistro, mistillid og posekiggeri og har sat angivret i system.

Det er ikke alene indenfor retsplejen, men overalt i samfundslivet. I det demokratiske samfund fejrer mistilliden og mistænksomheden store triumfer. Købmanden må endelig have sit nærbrev med fulde

navn og fødselsdag opslægt på et synligt sted i butikken, for at fru Hansen med egne øjne kan forvisse sig om, at den mand, der sælger hende de lovbefaledes 125 gram kaffe nu også er en lovlydig borger, han skal desforuden have sit navn malet på butiksrueden og hans bøger og beholdninger skal til enhver tid være til-

gængelig for systemets posekiggere. Overalt, hvor man skal i forbindelse med de offentlige myndigheder, er man på forhånd en tvivlsom person, der skal godt gøre sin hæderlighed og herkomst med et utal af erklæringer og attestter.

Her vil vi fremkalde en helt anden ånd i folket. Disciplinen skal selvfølgelig være et sandt udtryk for kultur og bygge på et tillidsforhold. Vi vil lære menneskene at vise gensidig respekt for hinanden, ikke for deres ordner og titler eller bankkontis højde, men udelukkende respekt for deres menneskeværd, respekt for deres arbejdssydelse, hvori den så end består. I ærlighed og tillid skal vi stå overfor hinanden. Den, der viser mig tillid, vil jeg også vise tillid. Den, der mistror mig, kan kun regne med selv at blive mistænkeligt gjort.

Men landsmænd bør kunne stole på hinanden som landsmænd. En mand må være en mand, og et ord må være et ord.

Enkel hoderegning

Hvis hver abonnent skaffet én ny abonnent — da ville vårt opplag fordobles. Og alle har minst én meningsfelle. Har du kontaktet din?

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

EN STRID OM ORD var det vel partipolitikerne i første rekke la opp til i saken om forretningsbankene. Partiene på venstre fløy kalte det man tok sikte på for demokratisering av bankene, mens de såkalte borgerlige partier kalte Arbeiderpartiets forslag for sosialisering av bankene. Det er åpenbart at begge karakteristikker bare er tomme politiske ord. Arbeiderpartiet, som snart hopper på det sosialistiske og snart det halvborgerlige benet, våget jo ikke å gå inn for noen sosialisering slik SV ville det. Og på den annen side må det vel sies å være en høyst tvilsom demokratisering å erstatter

bankens innskytere med yrkesspolitikere (noe som jo utvilsomt blir resultatet). Hvis man virkelig ønsket en demokratisering så ville man naturligvis gått en annen vei. Man ville ha slått fast at en viss del av representantskap og styre i forretningsbankene — for vår del gjerne flertallet — skulle bestå av innskytere med innskudd mindre enn for eksempel 20.000 kroner.

ELLERS ER DET NATURLIGVIS

bare rimelig at de som styrer staten også vil ha styring på bankene og finanslivet. Det er jo ikke noe nytt i dagens politikk, men et problem som også Quis-

ling hadde å stri med. Spesielt da i de kommisariske statsråders tid. Terboven hadde som kjent sørget for å anbringe tyskvennlige jøssinger i de viktige statsrådstillinger som hadde med finans- og næringslivet å gjøre. I et PM om dette anførte da Qusling også: «I ledelsen for stats- og privatbankene sitter fremdeles overalt de gamle partipolitiske og plutokratiske tjenestemenn og utøver ved sin makt over kreditgivningen i virkeligheten en hemmelig terror over hele næringslivet. Mange ganger har jeg påpekt denne skadelige kjennsgjerning — (at) finans- og de to næringsdepartementer (handel og forsuring) er helt utenfor vår innflytelse — —». Så ut fra dette bør vel de tidligere NS-medlemmer se med iallfall en viss forståelse på Arbeiderpartiets forsøk på å få en viss kontroll også med bankene og kreditgivningen. Selvom veien neppe kan være å anbringe parti

Terboven utnevnte jøssinger til viktige statsrådstillinger

politikere og trofaste partifolk i de stillinger som naturligvis rettelig tilkommer innskytere og aksjonærer. Det er jo andre måter å utøve kontroll på — noe ingen vet bedre enn Kleppé og hans parti.

DET NORSKE DAFFERIET med utvidelsen av fiskeri-grensen går videre. Forelø-

Frittalende US-general

får reprimande fra høyeste hold

General George S. Brown er for tiden USA's høyest rangerte general i egen skap av sjef for The Joint Chiefs of Staff, som er den amerikanske forsvarsmaktens overkommando.

Nylig deltok han i et diskusjonsforum ved det juridiske fakultet på Duke University i Nord Carolina, hvor han kom med ytringer som et øyeblink lot til å ville starte en ny skandale i amerikansk politikk. Efter en tale måtte general Brown besvare spørsmål fra tilhørerne. Et av dem dreide seg om hvorvidt USA ville komme til å bruke makt i Midtøsten i tilfelle det oppsto en ny krise.

En av studentene tok svaret opp på lydbånd. Ifølge US News & World Report lød det slik: «.... Man kan forestille seg en situasjon med oljeembargo og at folk her i landet ikke bare finner det ubehagelig, men at de direkte lider under det. Blir de rasende nok, vil de forsøke å fjerne den jødiske innflytelse her i landet samt bryte deres lobbyistiske virksomhet.

Disse (jødene) er idag så sterke at man nesten ikke kan tro det. Det kan f.eks. komme israelere til oss for å be om militært utstyr. Hvis vi svarer at vi neppe vil greie å få Kongressen med oss på et slikt program som dette, sier de at vi ikke

skal bekymre oss om Kongressen. Den skal de ta seg av. Og det er altså utlendinger — de kan! Som man vil vite, er det de som eier bankene og avisene i dette land. Se bare hvor den jødiske kapitalen er plassert!»

Den fire-stjerners general George S. Brown måtte be offentlig om unnskyldning for å ha latt disse ord falle. Opphisselsen var merkbar og det hevet seg røster som krevet at generalen skulle få sparken. Imidlertid kom president Ford ham til unntak, og hevdet at han var en fremragende stabsjef. Derfor ville han få fortsette i jobben. «Han har gjort en feil, men han har innrømmet den», het det.

Vi for vår del vil bare innskyte, at hvis herr Brown ikke hadde vært inne på noe, ville det neppe blitt noe oppstuss av det hele. Og en mann som Brown ville neppe ha fått en stilling som stabsjef hvis han hadde vært en vrøvlebøtte. Med det overblikk han har som stabsjef, tør vi gå ut fra at han nok også er orientert.

Den amerikanske presses forsøk på å «bevise» at han talte tull, var av en slik karakter at det beviste det motsatte. Men som presidentens pressetalsmann sa: «Det var dårlig gjort!» (av Brown).

pig står saken slik at østblokkstatene aksepterer de norske tiltak, mens «våre venner» med et arrogant England i spissen truer med døden og djevlen. Og Even-sen forhandler og forhandler uten å oppnå noe som helst. Naturligvis, fordi man som vi før har nevnt, har begynt i den gale enden. Først norske vedtak og så forhandling med berørte stater om overgangsordninger ville naturligvis vært den riktige veien.

ELLERS ER DET INTERESSANT

å merke seg at SV vil bruke militær makt mot utenlandske trålere og vel da også mot fremmede krigsfartøyer som beskytter disse. Det er jo vel og bra og nasjonalisme i sin ytterste potens, men hvorledes stemmer det med at det samme SV også vil redusere det norske forsvar? Var det ikke best også der å begynne i den andre enden: å styrke sjø

(Forts. side 6)

G. ØDEGAARD:

Hadde Norge trengt Quisling idag?

C. J. Hambro, høyremannen som slapp sosialistene til regjeringsmakten og fikk borgerdådsmedaljen i gull av Arbeiderpartiet.

Ingen annen nordmann foreligger det så megen litteratur om som Vidkun Quisling. Efter hans henrettelse er det utgitt, både her i landet og i utlandet, så mange bøker om Quisling, at det blir en anseelig boksamling.

Hjem var så Vidkun Quisling? Var han en sjofel, simpel forbryter som marxistene i sin organiserte agitasjon fremstilte ham — delvis med offentlig økonomisk hjelp av skattepengene — eller var han en «glimrende mann», slik Fridtjof Nansen flere ganger fremhevet ham overfor Fedrelandslagets formann, ingeniør Joakim Lehmkuhl? Svaret er ikke tvilsomt. Førstnevnte Quisling har overhodet ikke eksistert.

Efterhvert begynner det å gå opp for folk flest hvilken personlighet Vidkun Quisling var, nemlig den mest klartseende og karaktersterke statsmann i Norden i dette århundre. Aldri har vi her i landet hatt slik behov for en mann av Quislings støpning som i dag. Mere enn noensinne hadde vi nytrent et mannsfolk som kunne — og turde — si ifra.

Under okkupasjonen kunne noen hver få det inntrykk at Quisling og NS opptrådte for svakt overfor Tyskland, og for hardt overfor egne landsmenn. Ikke minst hjemmefronten, og eksilregjeringen i London bidro til dette inntrykk, og all den uvilje som i løpet av okku-

pasjonsårene hadde samlet seg mot Quisling og NS fikk etter 7. mai 1945 anledning til å gjøre seg gjeldende fritt og hemningsløst. Selv menige partimedlemmer ble etterlatt på slagmarken — sårede, og uten sanitet.

Det parti som bærer hovedansvaret — kanskje ene-ansvaret — for at vi kom under tysk okkupasjon, er A-partiet, og derfor burde vi for alltid vært ferdig med dette partiet 9. april 1940. Det hadde vi også antagelig vært, hvis vi ikke hadde hatt «Høyremannen» C. J. Hambro. Hans energiske arbeid under krigen til fordel for eksilregjeringen — bl.a. hans foredragsturneer i

Amerika — førte etterhvert til at den bitre stemningen mot A-partiet tapte seg. Norsk-amerikanerne var ikke nädige i sin kritikk mot A-partiet like etter okkupasjonen, og det var Hambros «fortjeneste» at kritikken etterhvert ble mildere. Her i landet var han avskåret fra å virke under okkupasjonen, men hans redningsarbeid i Amerika bar også frukter her i landet, slik at forbitrelsen mot A-partiet og dets regjering ble mindre og mindre, og uviljen mot NS større og større. Noe av det første Hambro foretok seg etter å være kommet tilbake til Norge, var å torpedere Paal Bergs regjeringsdannelse. Han fortrakk fortsatt marxistregjering, og ble noen år senere hedret av A-partiet med borgerdådsmedaljen i gull.

Quisling og hans ministre hindret under okkupasjonen i stor utstrekning tyskernes utbytning av landet, og var utsatt for sterkt kritikk fra Terboven for sabotering av tyske krav til fordel for Tyskland.

Vi hadde i dag trengt Vidkun Quisling, og vi trenger «Vidkun Quislings parti til innføring av folkestyre i Norge». Folkestyre betyr at velgerflertallet i valg bestemmer hvilken politikk og regjering vi skal ha, men at det også tas hensyn til mindretallet. I dag bestemmer velgermindretallet, uten at det tas hensyn til flertallet. Vi har mindretallsdiktatur.

Churchill - -

(forts. fra side 2)

mannen» som må hylles og takkes, takkes og hylles ..

A ville reise et æresmonument i Norge etter en slik mann, kan bare betraktes som et senilt trekk av et regime, som egentlig har mistet kontakten med omverdenen og ikke har lengre igjen.

La oss slutte disse betraktningene med å gi ordet til en av tidenes typiske Churchillbiografer, Virginia Cowles, som skriver: «... i virkeligheten er Churchill-familien en av de få mektige, engelske familier, som aldri har frembragt en gentleman. Enhver vet at den første hertugen var en kjeltring, og at lord Randolph hverken var en herre eller hadde noen oppdragelse. Og Winston hadde åpenbart arvet de dårligste egenskapene etter de to ...»

Hvorfor - -

(forts. fra side 4)

spill som gjør seg gjeldende på aksje- og vare-markedene, hvor man gjennom mange års manipulering har klart å få til følgende: to prosent av befolkningen sitter med åtti prosent av alle aksjer og obligasjoner, mens omlag fem til åtte prosent sitter med resten!

Markedene fungerer omrent som en veldig hval, som ved å puste sakte ut og inn kan sile plankton og små fisk fra havet.

Det hvite arbeidende folk, har som små-sparere og små-spekulanter, stadig blitt dratt inn i oppadgående markeder, blitt lettet for deres penger, og så blitt presset ut igjen idet aksjene har falt — alltid i det «rette» øyeblikk!

Nasjonalsosialismen forlanger at all denne kapital som er stjålet i ly av denne farsen, skal bli overført fra de internasjonale banker som står bak og over i et nasjonalt kredittfond!

OK — det er i noen korte trekk hva vi står for. Nå — hva med deg? Har du noen bedre måte å gjøre det på?

Meninger —

(forts. fra side 5)

forsvaret og flyvåpnet slik at det kan bli i stand til å fylle de krav SV stiller?

AFTENPOSTEN, det gjeve nasjonale blad, har akslet sitt skinn igjen til en virkelig patriotisk innsats i stil med Høyres beste tradisjoner. Det har stillet seg i spissen for innsamling av midler til å reise en Churchill-statue i Oslo! Og hånden på hjertet: Er det mulig å bli mere forvridd «nasjonal» enn å reise en statue av den mann som brutal trakket norske interesser under føttene og som bevislig påførte Norge krig'en!

MEN DET SER UT TIL at disse toppnasjonalistene med Kjakan i spissen virkelig skal klare å skrape sammen pengene. Så fordummet og avnasjonalisert er virkelig store deler av det norske folk. For egen del vil vi da foreslå, at hvis det virkelig skal reises en Churchill-statue i Oslo, så må den bli plassert nede på Skansen ved siden av Roosevelt. Slik at man der kan få en slags krigsforbryteravdeling i miniatyr.

HUMØR - sveitzen

Forrige sommer hadde vi den ære å ledsage vår svenske veteranklubbkamerat, Svensson, på en snarvisitt til Paris, den frankiske metropol ved Seinens bredd. Genosse Svensson var over alle grenser imponert, og utbrøt etter de første tre dagers erfaringer:

— Att man inte fick uppleva den här stan redan för trettio år sedan!

— Du mener da Paris virkelig var Paris? spurte vi.

— Nej, nej, sukket han, når Svensson verkligen var Svensson.

Lydige mot -

(forts. fra side 2)

her mindes. — Offerviljen indtil døden!

Men offerviljen er kærlighedens sprog. Kun den har kærlighed i sig, som er vilig til at ofre noget af sig selv. Ja, kærligheden ytrer sig ret egentlig altid i viljen til at bringe ofre.

«Ingen har større kærlighed end den, der giver sit liv for sine venner». Således lyder det til os fra den helige skrift. De kammerater, vi mindes i dag, gav deres liv for deres venner. De gav det af kærlighed. Thi anderledes kan man ikke frivilligt ofre livet for noget!

Man forstår nu denne kærlighed som rettet mod fædrelandet eller mod det danske folk. Man tale som i tidligere tider om Gud, konge og fædreland, eller

man rette blikket mod Europa, det nye Europa, som var sig sit skæbnefællesskab bevidst, og som vi alle troede ville opstå af krigens ragnarok. Livsholdningen er den samme, som har båret vort folk gennem svundne århundreder og som alene kan bære fremad og opad i de kommende.

Det er derfor også karakteristisk, at de frivillige drog ud under det stolte ord: Troskab — vor ære! Thi også troskaben er kærlighedens følge. Og tro var de, de kammerater, vi i dag mindes.

Tro indtil døden!

Under krigen og især i dens sidste år, da jeg delvis opholdt mig i Danmark — har jeg talt med mange af vores frivillige og med utallige andre, der hver på sin vis kæmpede med i vores rækker. Jeg kan med sandhed sige, at jeg aldrig nogen-

sinde har hørt dem give udtryk for had mod modstanderen eller hørt tanker fremsat om den hævn, der skulle tages, når vi engang havde vundet krigen, hævn for mord eller grusomheder begået mod familie eller kammerater. Ikke een eneste gang er jeg blevet stillet overfor sådanne forestillinger hos vores medkæmpere.

Men — omvendt — må jeg desværre sige, at de samtalere jeg i samme periode havde lejlighed til at føre med folk, der stod på den modsatte front, bestandig forte til udtalelser om, at man nok skulle sørge for, at der blev taget grusom

hævn, når krigen var vundet af de allierede. Modstandsbevægelsens illegale blade talte ligeledes deres tydelige sprog om had og hævn. Intet under da, at havdet efter krigen slog ud i lys lue.

Men havdet kan intet op-

bygge. Det kan kun kærligheden!

Som krigen skred frem, tegnede det sig mere og mere klart, at vi kæmpede legalitetens kamp imod illegaliteten, ganske på samme måde som denne kamp er blevet udkæmpet i forskellige historiske situationer i mange af Europas lande i tidligere århundreder. Blo-

Dige ofre er i tidens løb blevet bragt på legalitetens alter, ofte har legalitetens forkæmpere måttet bulke under i kampen. Men aldrig har deres kamp været forgæves. Thi nye og positive opbyggende kræfter er spiret af de frø, der faldt.

De frivillige, der drog ud i kampen efter den lovlige danske regerings opfordringer, udgjorde Danmarks legale og helt officielle militære bidrag til Europas forsvar. Og specielt «Frikorps Danmark» var vort lands

(Forts. side 7)

Grammofon-plater

TIL SALGS
GJENNOM
BOKTJENESTEN

Nr. 353/54

Hvis ikke annet er angitt, koster platene kr. 120,- pr. sett à 2 plater med en samlet spilletid på ca. 2 timer.

Nr. 2168/9 *Horst Wessel-sangen* og *Wir fahren gegen Engeland*. Single-plate med bare disse to kjente sangene. kr. 20,-

Nr. 352 *Wunschkonzert für die Wehrmacht*. Tyske slagere fra krigstiden fremført av datidens kjente vokalister og orkestre. Kr. 60,-

Nr. 357/358 *Führer befiehl...* Tsjekkoslovakia-krisen 1938-39 belyst ved utdrag av bevarte opp-tak av taler som Hitler og Goebbels holdt i Riks-dagen og på Partidagen i Nürnberg.

Nr. 361/362 *Aufbruch der Nation*. Fra maktover-tagelsen i 1933 til innføringen av verneplikten og Hitlers tale på Rikspartidagen i 1937. Marsjer, kampsanger m. m.

Nr. 371/72

Nr. 371/72 *Die Jugend marschiert*. Platene om Hitlers ungdomsbevegelse. Lydglint fra leirliv og oppmarsjer. Appeller, kjente ledere taler, sang og musikk. To pl. kr. 120,00

Nr. 369/370 *Hölle, wo ist dein Sieg?* Fra Nürnberger-prosessen. Göring i kryssforhør, en hemmelig tilleggsprotokoll, Jodl i egen sak, Rundstedt og Brauchitsch som vitner samt noen av de anklagtes sluttinnlegg.

Nr. 353/354 *Aus dem Führerhaupquartier*. Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmachtkommunikéer.

Nr. 355/356 *Ein Volk, ein Reich, ein Führer*. «Eterkrigen» eller radiopropagandaen slik den hørtes over alle stortyske sendere. Kampsanger, taler lydeffekter.

Spesialbrosyre sendes på forlangende.

Lydige mot -

(forts. fra side 6)

eneste samlede legale militærformation, opstillet og rekrutteret efter regerings anvisninger, afsendt med militær honnør af den den danske øverstkommanderende, kæmpende med tapperhed under Dannebrog.

Man har — til ubodelig skade for vort folk — forsøgt at forplumre denne sammenhæng. Man har i det hele taget søgt at give samtiden og specielt ungdommen et falsk billede af, hvilke kræfter det egentlig var,

der i krigens mødtes — på liv og død. Netop i denne opløsningens tid i vort folk kan det derfor være af afgørende betydning, at der et eller andet sted i det mindste peges på, at der er en dyb og intim sammenhæng mellem den samfundsopløsning, som man vel også udenfor vor kreds efterhånden kan få øje på, og så de kræfter, den livsindstil-

ling, der fører sig frem med protest og oprør og en negativ, ja, i sidste ende anarkistisk samfundsinnstilling — som under krigen førte ud i illegaliteten, og som i årene efter krigen stadig dybere har gennemsyret og opløst vort folkelegeme.

Så lad os da forstå, at denne mindelund, vi i dag indvier, ikke kan være blot et minde til ære for de faldne. Thi den ære, de vandt, vandt de sig selv ved deres egen indsats, derude eller herhjemme, hvor de øvede deres død og gav deres liv som det sidste offer.

Mindelunden bliver tillige de faldnes tale til os, der overlevede, til det folk, de udgik af, til samtid og til eftertid!

Det er en tale om offervilje og troskab, om mod og vilje til at tjene helheden! Og det er mere end en tale. Det er en appell, de har beseglet med deres blod!

Sent er den blevet til, denne mindelund, mere end et kvart århundrede efter

Det er en tale om offervilje og troskab, om mod og vilje til at tjene helheden! Og det er mere end en tale. Det er en appell, de har beseglet med deres blod!

Sent er den blevet til, denne mindelund, mere end et kvart århundrede efter

TIL VÅRE PLATEKUNDER

En rekke av våre platekunder har måttet vente lenge på sine bestillinger. Det gjelder særlig dem som ønsker seg platene «Wehrmacht», «Luftwaffe» og «Il Duce». Efterforsyningen fra USA er dessverre blitt forsinket, noe vi sterkt beklager, men alle vil få sine plater tilsendt så snart vi får dem inn på lager igjen.

Ekspedisjonen

Vore faldne ligger ikke her! Alligevel kan jeg, idet jeg hermed indvier dette mindested, gøre disse ord til mine og lade mindelunden tale således til samtid og eftertid:

«Vandringsmand, fortæl i København, at vi ligger, sprædt over Europas slagmarker, lydige mod Eders befalinger!»

Av plasshensyn har vi vært nødt til å forkorte talen, men de som ønsker det, kan få den tilsendt gratis i sin helhet mot dekning av porto kr. 2,00. Henv. red.

FRA BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

I. V. Hogg:

Die Deutschen Pistolen und Revolver 1871-1945. En våpenhåndbok for pistolskyttere og samlere. Stort format med en mengde illustrasjoner og tillegg om ammunisjon etc. 206 s., ill., innb. kr. 77,—.

Finn Kjelstrup:

Den norske kapitulasjon og krigføringsproblemet 1940-1945. Kort og lettatt oversikt over et omstridt kapittel i Norges nyere historie. Med dokumentanheng. 64 s. hft. kr. 10,—.

Olaus Ulven:

Lange skygger. En «landssviker» forteller om sine egne opplevelser i krig og fred — fra «mobiliseringen» i 1940 til innesperringen i norsk konsentrationsleir i 1945. 128 s. hft. kr. 5,—.

V/Forb. f/sosial oppreisning:

§ 104. **Mere lys over rettsoppgjøret.** En brosjyre om den økonomiske siden ved «landssvik»-oppgjøret. 40 s. kr. 3,—.

Institut f/offentl. och internasjonal rätt:

Den svenska rättsuppgörelsen. Respons och utredning. Den i sin tid så oppsiktvekkende svenske bok om «rettsoppgjøret». (With a summary in English.) 176 s. hft. kr. 20,—.

A. Olesen:

Fra utrykte kilder. Rostockmødet og Danmarks besættelse. Avslørende stoff fra forspillet til okkupasjonen av Danmark under Den 2. verdenskrig. 92 s. hft. ill. kr. 5,—.

Adolf Hitler:

Min Kamp (i 2 bind). Den meget omstridte bok av Det tredje rikets fører foreligger nu i ny dansk oversettelse. Tils. 460 s., ppb., kr. 35,—.

Chris Ellis:

German Military Combat Dress 1939—45. Alt man trenger vite om Wehrmachts uniformer, bransjemerker, gradtegn o. l. med et kort tillegg om medaljer og infanteriets håndvåpen. Gjennomillustrert i svart/hvitt og farger. 88 s. innb. kr. 32,—.

R. J. Bender:

The Hitler Albums. Et praktverk i storformat. Billedberetning om Mussolinis statsbesøk i Tyskland i september 1937. Velegnet som gavebok. 144 s. innb. kr. 70,—.

Fosten & Marrion:

Waffen-SS, its uniforms, insignia and equipment. En håndbok med masser av illustrasjoner i farger og svart/hvitt. Flott utstyrt og trykt på kunsttrykkpapir. 112 s. innb. kr. 32,—.

BOKER FRA NUF

Lektor Olav Hoaas:

Det Nye Menneskebilde. Human-etiologiens resultater. Kr. 15,—.

Olav Hoaas:

Germanernes fortid og fremtid. Omriss av et historiesyn. Kr. 15,—.

Marcelo Maturana:

Sannheten om Chile. En avsløring av den «demokratiske marxisme». Rikt illustrert. Kr. 10,—.

Nasjonal Ungdomsfylking:

Den nasjonalistiske samfunnsøkonomi. Det eneste alternativ til privat- og statskapitalismen. Kr. 5,—.

Vedlagt hver bestilling er et eksemplar av Hoaas-skriftet *Vern din Rase!*

NASJONAL UNGDOMSFYLKING
Box 5331, Majorstuen, Oslo 3.

Står vi - -

(forts. fra side 1)

La oss gjøre følgende tankeeksperiment: Sett at det oppsto en akutt matmangel i verden — ikke bare lokalt, men i alle land samtidig. Hva ville bli den mest sannsynlige konsekvens? Ville verdens ledende og ansvarlige politikere komme sammen for å vedta et rasjoneringssystem, slik at alle fikk noen smuler av det som var? Man får neppe noen til å godta dette som troverdig. Og om det mot formodning skulle skje, ville hele prosjektet strande på distribusjonsspørsmålet. Dette er et moment allerede i dagens verden, hvor mennesker sulter trass i at det finnes matvarer, men intet apparat som kan bringe dem dit de trengs.

Et langt mer sannsynlig svar på vårt hypotetiske spørsmål, er at de folk, stater eller grupper, som hadde de nødvendige maktmidler, ville forsøke å besette et eller flere av de distrikten, hvor ernæringsmulighetene var tilstede — og så forsvare området som en festning. For stakkarne utenfor disse områdene, ville kaos og sult, etter hvert løse problemene.

Eksemplene er som sagt hypotetiske. Likevel er verden inne i en utvikling svarende til løsning nummer to, der supermarktene etter evne søker å sikre seg kontroll over rom og ressurser. De trenger alt dette først og fremst for å forberede seg til den krigene de frykter vil komme med de øvrige supermarktene. I den vil ressursene være avgjørende, derfor gjelder det å ha sikret seg den materielle overvekt på forhånd.

Men innenfor hvert av supermakt-domenene vil det pågå en lignende utvikling som for verden som helhet. Derved vil de store blokk-dannelsene kunne slå sprekker, slik vi har sett det under f.eks. oljekrisen, da motsetningsforholdet mellom Vest-Europa og USA kom tydelig frem. Det er liten grunn til å tro at konglomeratsamfunnet Sovjetunionen befinner seg meget bedre. At USA gjenoppliver kanonbåt-diplomatiet i Midtøsten for å sikre vitale forsyninger, er bare en begynnelse.

Hvilken rolle vil så Norge og Norden komme til å spille i tiden som kommer? Med sine nyoppdagede oljekilder må nordmennene regne med å rykke ytterligere i sentrum som et viktig område, herefter ikke bare strategisk men også økonomisk. Med våre

VAR DET SLIK?

At det bak tidens mange stormfulle begivenheter går et nett av lønnlige og for godtfolk usynlige forbindelsesstråder på kryss og tvers, er vi ikke alene om å tro. Når vi derfor leser at de greske oberster «ble animert til aksjonen (mot Kypros) av visse betydningsfulle kretser i Washington» kommer det ikke som noen direkte overraskelse. Foruten å være en selvmordsaksjon, var den i praksis et verdifullt bidrag til gjennomførelsen av Sovjetunions planer i Middelhavsområdet. Med slike «betydningsfulle» kretser i alle medlemsland, er vi redd for at NATO's og dermed Vestens sjanser ikke er særlig store om det skulle knipe.

★

IKKE DET SAMME

Det er alltid et svare oppstyr i presse og radio hver gang et venstreregime blir styrtet og dets ledere enten blir puttet inn eller må stikke utenlands en tur. Da dukker «Amnesty International» og allehåndte komiteer opp med sine forbønner og krav på demokratiets og humanitetens vegne. Som regel vil det også bli nedsatt «arbeidsutvalg» eller lignende for gjenninføring av demokrati i vedkommende land. Det er i allfall meget vanskelig for et vanlig menneske å unngå de store overskrifter, glorete transparenter og plakater. Men hvor er de samme aksjons- og mediagrupper når det meldes at over 140 personer

er blitt likvidert av venstrefløyens geriljaformasjoner i Argentina? — dette bare siden president Peron døde den 1. juli. Blandt de drepte er den argentinske statspolititjefen, Alberto Villar, som ble skutt for kort tid siden. Og hvor ble det av protestene, da den italienske innenriksminister Tavani nylig erklærte, at det bare i august måned var blitt arrestert omkring hundre høyre-ekstremister i Italia? Vi synes det hele bekrefter vår mistanke om at «rett» og «toleranse» i praksis bare er størrelser som gjelder for ens egne.

★

«NÅ KOMMER DEPRESJONEN»

Den danske professor og journalist, Erling Bjøl, som bl.a. har skrevet de tre siste bindene i Grimbergs verdenshistorie, har tydeligvis ikke særlig tro på den umiddelbare fremtid. — Året 1973, sier han, vil bli stående som en milepæl i den økonomiske historie. En epoke er slutt. Vi er på vei inn i en depresjonsperiode, som kan bli like alvorlig som i 30-årene. Den tid som ligger foran oss, vil i hvert fall bli stående i skarp kontrast til perioden 1948—73, som var preget av en veldig økonomisk vekst. Hvorvidt herr Bjøl er en god spåmann, skal vi ikke uttale oss noe om, men ifølge en viss type propaganda er det nettopp i slike tider at det blir grobunn for «nazisme». I verste fall skulle altså «Folk og Land» kunne se tiden lysst imøte.

SOSIALISMEN ER KOMMET TIL PORTUGAL

Ikke før er de «progressive» kommet til makten i Portugal, før det spørker for landets matvareforsyninger. I allfall kan vi lese om at landets kommunistpartisjef, Alvaro Cunhal, har vært på snarvisitt i Moskva for å forhandle om økonomisk hjelp fra Sovjetunionen. Ifølge såkalte informerte kilder hadde Cunhal særlig bedt om øyeblikkelig matvarehjelp. Litt pussig virker det jo, at russerne — som selv kjøper korn etc. fra Vesten — på denne måten skal opptre som en slags «agent» og formidle kornet til sin nye vassall in spe.

Men vi innrømmer så gjerne at vi ikke forstår stort av sosialistisk økonomi.

★

GÖRING-SUVENIRER SKIFTER EIER

Nazi-relikvier har tydeligvis en meget stor omsetningshastighet, særlig gjenstander som har tilhørt spisene i Det tredje riket. Nylig var det Riksluftmarskalk Hermann Görings etterlatenskaper som kom under hammeren. Det er de bayerske myndigheter, som har frigitt de siste rester av Görings eiendeler til auksjon. Det dreide seg hovedsakelig om glass og servicer til rundt regnet 300 000 norske kroner. Ellers gikk hans spesialbyggede Mercedes for omkring en million kroner. Kjøper var filmmillionären Marty Schafer, der som noen av våre lesere vil satse på en kapitalanbrингelse ved neste Göring-auksjon.

HVEM HJELPER HVEM?

Den vanlige oppfatningen her i Europa er, såvidt vi har kunnet konstatere, at vi selv bare representerer en slik og ingenting når det gjelder å bidra til vårt eget forsvar. Det samme har den vanlige amerikaner trodd. Overraskelsen var derfor stor, da de faktiske tallene ble offentliggjort for en tid siden. De viser at de europeiske NATO-land bidrar med 90 prosent av bakkestyrkene, 75 prosent av flyvåpenet og 80 prosent av sjøstridskretene.

★

U-HJELP-KRØSUS

Direkte populær har vel u-hjelpen aldri vært, selv ikke hos dem som synes det har et snev av «godhet» og «anstandighet» å stille seg positivt til den. Når den er blitt direkte u-populær, kan det i allfall ikke være tvil om at det stort sett skyldes u-hjelp-fanatikerne selv og deres omgang med de inndragne midler. Som f.eks. når Direktoratet for utviklingshjelp engasjerer et svensk konsulentfirma til en pris av 60 000 kroner for å avholde et «kursus» i familieplanlegging og befolkningsspørsmål. Det varte i tre uker og kostet omkring 8000 kroner pr. deltager. Det beviser i allfall at alt snaket om at pengene administreres bort og brukes på hjelperne snarere enn på de nødstilte ikke bare er rykter.

Mangelvaren er fornuft, ikke energi.

Frank Vogel.

oljeinntekter vil vi nok kunne kjøpe mat, selv om den skulle bli forholdsvis dyr. I allfall så lenge det er noe å få kjøpt.

Derefter vil vi stå igjen med en selvbergingsevne på omkring 50 %, sier de som har greie på slikt. Og en utilstrekkelig forsvarsevne. Sammen med Sverige og Danmark kunne vi muligens

brødfø oss gjennom en krisetid, men snaut nok forsvare vårt territorium. Trekker vi England med (et saret og sunt sådant, vel å merke) øker nok forsvarsmulighetene, men i tillegg får vi rundt 50 millioner nye munner å mette.

Kombinasjonsmulighetene varierer, og det lar seg ikke

gjøre å beskrive en fremtidig situasjon i detalj. Derimot kan det ha sin hensikt å forsøke å tenke seg hvilke situasjoner man kan bli stillet overfor. Av visse varer og ressurser er det idag en reell knapphet, selv om den først og fremst merkes lokalt når man ser verden under ett.

Knapphet er ikke nødvendigvis en følge av at en ressurskilde blir tømt. Den kan også oppstå ved at noen andre bemerkinger seg kilden eller ved at man selv avskjæres fra den på grunn av krig og blokade. Det siste er vi vel kjent med fra Den 2. verdenskrig. Betrakter man verden idag, synes mulighetene for gjentagelse overveldende.

Under slike omstendigheter kan det virke noe hzardøst at nordmennene lar seg lede av folk, som helt er dominert av En verdenfantastenes utopiske oppskrifter. Hos dem heter det som kjent at vi kan dure i vei med å produsere bare det som passer for vårt klima. Det øvrige vil vi få fra de kanter av verden, som har nettopp det som spesielle. Det vil f.eks. si at viktige matleveranser kan komme til å ligge i områder helt utenfor vår kontroll og hvor de lett kan snappes fra oss.

Hvis man i norsk politikk fortsatt unnlater å innkalkulere disse risikomomentene i fremtiden, kan det bli en brå slutt på velferds- og forbrukerrusen.

FOLK OG LAND

Enerhaug pl. 4 — Oslo 6
Telefon 19 06 71

Ekspedisjontid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

FOLK OG LAND I DANMARK

2800 KONGENS LYNGBY
Postboks 27

★

Abonnementspriser 1975:

Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 50,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 100,- pr. år, kr. 50,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 3,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo